

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 326/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 73/2012, 3 Obo 74/2012, 3 Obo 75/2012, 3 Obo 76/2012 zo 6. novembra 2014, sp. zn. 3 Obo 73/2012, 3 Obo 74/2012, 3 Obo 76/2012 z 18. mája 2015 a sp. zn. 2 ObdoV 16/2015 z 29. novembra 2016, ako aj postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47

a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 73/2012, 3 Obo 74/2012, 3 Obo 75/2012, 3 Obo 76/2012 zo 6. novembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie zo 6. novembra 2014“), sp. zn. 3 Obo 73/2012, 3 Obo 74/2012, 3 Obo 76/2012 z 18. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie zo 18. mája 2015“) a sp. zn. 2 ObdoV 16/2015 z 29. novembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 29. novembra 2016“), ako aj postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 50 Cb 85/2001 z 9. novembra 2011 uložil žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaná“), povinnosť zaplatiť z titulu náhrady škody žalobcovi [REDAKOVANÉ] sumu 32 178 750 € s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 4. septembra 1996 do zaplatenia. Uznesením č. k. 50 Cb 85/2001-1099 z 1. augusta 2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 50 Cb 85/2001-1105 z 13. augusta 2012 krajský súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť „trovy konania a právneho zastúpenia“ žalobcu v sume 2 186 466,17 € na účet sťažovateľa (ktorý je advokátom, pozn.) ako právneho zástupcu žalobcu. Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu uvádza, že „*Obdobnými uzneseniami bolo rozhodnuté aj o povinnosti žalovaného uhradiť trovy žalobcovi na účet ostatných právnych zástupcov žalobcu, ktorí ho vo veci v jednotlivých obdobiach súdneho konania zastupovali. ... Proti vyššie uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný a proti uzneseniam o priznaní trov konania a právneho zastúpenia podal odvolanie žalovaný aj žalobca.*“. Konanie o odvolaniach proti označenému rozsudku krajského súdu z 9. novembra 2011 a proti uzneseniam o trovách konania vydaným vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 50 Cb 85/2001 viedol najvyšší súd pod sp. zn. 3 Obo 73/2012, 3 Obo 74/2012, 3 Obo 75/2012, 3 Obo 76/2012.

Najvyšší súd napadnutým uznesením zo 6. novembra 2014 v odvolacom konaní pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu, keď namiesto pôvodného žalobcu [REDAKOVANÉ] do konania vstúpila ako žalobkyňa spoločnosť [REDAKOVANÉ] so sídlom vo Veľkej Británii.

Sťažovateľ podaním zo 17. februára 2015 oznámil najvyššiemu súdu, že vstupuje do konania ním vedeného pod sp. zn. 3 Obo 73/2012 ako vedľajší účastník. Podaním z 20. marca 2015 sťažovateľ oznámil najvyššiemu súdu, že berie späť svoje „*návrhy o priznanie trov právneho zastúpenia a žiadosť/návrh o priznanie postavenia vedľajšieho účastníka v súdnom konaní*“.

Najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Obo 73/2012, 3 Obo 74/2012, 3 Obo 76/2012 z 18. mája 2015 schválil zmier účastníkov konania, podľa ktorého sa žalovaná zaviazala zaplatiť žalobkyni sumu 7 651 792,50 € s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 17. mája 1999 do 19. marca 2015. Najvyšší súd označeným uznesením zároveň podľa § 221 ods. 1 písm. j) v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 50 Cb 85/2001 z 9. novembra 2011, uznesenie krajského súdu č. k. 50 Cb 85/2001-984 z 1. februára 2012 a uznesenie krajského súdu č. k. 50 Cb 85/2001-1099 „*zo dňa 01. februára 2012*“ (z kontextu je zrejmé, že ide o zrejmu nesprávnosť v označenom uznesení najvyššieho súdu, keďže uznesenie krajského súdu z čísla listu 1099 týkajúce sa trov konania bolo vydané 1. augusta 2012, pozn.).

Proti uzneseniu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 3 Obo 73/2012, 3 Obo 74/2012, 3 Obo 76/2012 z 18. mája 2015 podali sťažovateľ a [REDAKOVANÉ] (ako ďalší z právnych zástupcov pôvodného žalobcu v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 50 Cb 85/2001, pozn.) dovolania, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 ObdoV 16/2015 z 29. novembra 2016 odmietol s odôvodnením, že boli podané neoprávnenými osobami.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv odôvodňuje okrem iného takto:

„*Z dôvodu nezákonného postupu súdu (najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, pozn.), že ma ako vedľajšieho účastníka v konaní na strane odporcu neupovedomil o konaní pojednávania vo veci a pojednávanie uskutočnil bez mojej účasti, čo viedlo k flagrantnému porušeniu mojich procesných ako aj majetkových práv, som podal dňa 5. 6. 2015 dovolanie*

a toto... doplnil ďalším podaním v zákonnej lehote dňa 6. 7. 2015 proti uzneseniu NSSR zo dňa 18. 5. 2015.

Toto dovolanie som následne niekoľkými podaniami ešte dôkazovo podporil a preukázal súdu, že v predmetnej veci konal s účastníkom na strane žalobcu, ktorý účastníkom konania byť nemohol, lebo sa ním stal na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky.

Odvolaciemu súdu som v dovolaní vytykal, že mi nebolo doručené žiadne rozhodnutie súdu, ktorým by som nebol do konania pripustený ako vedľajší účastník, čiže platí premisa, že vedľajším účastníkom v konaní som sa stal dňom oznámenia, že do konania vstupujem.

Z rovnakého dôvodu podal dovolanie aj kolega advokát [REDACTED].

Dovolanie som podal aj z dôvodu, že odvolacím súdom bol schválený súdny zmier medzi žalobcom a žalovaným v znení odporujúcom hmotnému a procesnému právu a elementárnej etike advokátskeho povolania.

Najzávažnejšiu vadu odvolacieho konania a rozhodnutia odvolacieho súdu som videl a vidím v tom, že samotný senát odvolacieho súdu sám na pojednávaní účastníkov konania naviedol na subsumovanie trov konania (odmien právnych zástupcov) uvedených v bode 2 pôvodného návrhu účastníkov na uzavretie súdneho zmieru pod bod 1 návrhu súdneho zmieru, v ktorom bola obsiahnutá dohoda účastníkov o vyplatení istiny - určenia výšky výplaty na žalovanú pohľadávku - škodu.

Keď mi bolo ako dovolateľovi umožnené nahliadať Krajským súdom v Bratislave do súdneho spisu 50 Cb 85/2001, zistil som, že sa v ňom nachádzajú dokumenty a podania urobené v mojom mene, ktorými beriem späť svoje oznámenie o vstupe do konania ako vedľajší účastník na strane žalobcu a ktorými beriem späť návrhy na priznanie trov právneho zastúpenia a vzdávam sa nárokov na trovy právneho zastúpenia v celom konaní.

Tieto dokumenty neboli na rozdiel od akýchkoľvek iných dokumentov, ktoré som do súdneho spisu počas konania zakladal vyhotovené na hlavičkovom papieri mojej advokátskej kancelárie a preto som toto oznámil dovolaciemu súdu a autenticitu týchto dokumentov som spochybnil. Súčasne som dovolaciemu súdu oznámil, že pri rokovaniach s novým majiteľom súdnej pohľadávky sme boli advokáti pôvodného žalobcu uvedení do omylu a preto akékoľvek naše vyhlásenia odvolávame a berieme späť, ako aj všetky

v tejto súvislosti urobené akékoľvek podania, keďže boli vykonané v omyle žalobcom a jeho advokátom úmyselne vyvolanom s úmyslom poškodiť mňa ako aj kolegu advokáta [REDACTED] a obohatiť žalobcu, resp. jeho domnelého právneho nástupcu.

Rozhodnutím zo dňa 29. 11. 2016 č. k. 2Obdo V/16/2015 Najvyšší súd SR ako súd dovolací bez nariadenia pojednávania moje dovolanie ako aj dovolanie kolegu advokáta [REDACTED] odmietol a zaviazal nás nahradiť žalobcovi a žalovanému trovy dovolacieho konania. Toto rozhodnutie mi bolo doručené dňa 25. 1. 2017.

Uvedené rozhodnutie odôvodnil dovolací senát NSSR tým, že sme v marci 2015 oznámili odvolaciemu súdu, že z konania ako vedľajší účastníci vystupujeme a preto nie sme osobami oprávnenými na podanie dovolania. Konštatuje, že odvolací súd nepochybil, keď s nami naďalej nekonal ako s vedľajšími účastníkmi sporu a neskúmal, či naše podania sú autentické. Z dôvodu, že dovolanie podali neoprávnené osoby sa dovolací súd nezaoberal vecnou správnosťou dovolaním napadnutého uznesenia a schválení zmluvy a teda ani argumentáciu dovolateľov, týkajúcou sa rozporu súdneho zmluvy s hmotným právom.

Najvyšší súd rozhodol o mojom dovolaní o dovolaní kolegu [REDACTED] v čase, kedy žalobca, resp. jeho právny nástupca - spol. [REDACTED] už neexistoval, lebo sa dňa 27. 9. 2016 dobrovoľne nechal vymazať z obchodného registra.

... Súčasne nemôže ostať v platnosti rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 18. 5. 2015 o schválení súdneho zmluvy ako aj rozhodnutie z 6. 11. 2014 o pripustení zmeny účastníka na strane žalobcu, keďže k pripusteniu zmeny účasti v spore došlo nezákonne na základe neplatnej Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 21. 6. 2010 uzavretej medzi pôvodným žalobcom p. [REDACTED] a spol. [REDACTED]

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti „sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd po prejednaní sťažnosti sťažovateľa nálezom vyslovil sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv a slobôd chránené Ústavou Slovenskej republiky, článkami 46, 47 a 48 a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd článkami 6, 13 v konaní vedenom pred Najvyšším súdom SR v odvolacom konaní 3Obo 73 - 77/2012 a následne v dovolacom konaní 2Obdo V/16/2015 pred NSSR a v týchto konaniach vydanými rozhodnutiami z 6. 11. 2014, 18. 5. 2015 a 29. 11. 2016 a súčasne navrhuje,

aby Ústavný súd SR sťažnosťou napadnuté rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (uvedené v tejto vete) zrušil, vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a súčasne zakázal pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa v napadnutom súdnom konaní“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

Z evidencie rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 28. marca 2017 namietal porušenie svojich (v petite bližšie nešpecifikovaných) práv, ku ktorému malo dôjsť rozhodnutiami najvyššieho súdu totožnými s tými, ktoré sťažovateľ na základe totožnej argumentácie napáda aj v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 18. apríla 2017. Podanie sťažovateľa doručené ústavnému súdu 28. marca 2017 bolo pridelené sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi, ktorý ho prípisom č. k. Rvp 553/2017-11 z 30. marca 2017 odložil podľa § 23a zákona o ústavnom súde, keďže označené podanie sťažovateľa vzhľadom na jeho nedostatky sudca spravodajca nepovažoval za návrh na začatie konania.

Sťažovateľ k sťažnosti doručenej ústavnému súdu 18. apríla 2017 priložil sprievodný list adresovaný k sp. zn. „Rvp 533/2017“ (správne má byť zrejme Rvp 553/2017, pozn.), v ktorom uviedol: *«... prílohou odstraňujeme vady podania zo dňa 25. 3. 2017, ktoré sú nám vyčítané vo Vašom liste zo dňa 30. 3. 2017, ktoré sú v súlade s ust. príslušných práv predpisov a ustálenou súdnou praxou vady odstrániteľné a vraciame Vám všetky prílohy, ktoré ste nám, keďže omylom bola naše podanie „odložené“ omylom zaslali späť. Plnomocenstvo bolo súčasťou príloh v originále a preto Vám zasielame jeho kópiu, ktorú ešte raz originálne parafujem. Žiadame o riadne prejednanie „Sťažnosti“ .»*

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ v posudzovanej veci je sám advokátom, pričom podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z.

o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen účinky začatia konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08). Ústavný súd teda nie je povinný z úradnej povinnosti odstraňovať také nedostatky zákonom ustanovených náležitostí podania, ktoré bránia posúdeniu podania ako sťažnosti podanej podľa čl. 127 ústavy (zvlášť v prípade, keď ten, kto sa podaním obrátil na ústavný súd je zastúpený advokátom, resp. sám je advokátom, pozn.). Na taký postup slúži práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (m. m. IV. ÚS 409/04).

Vychádzajúc z už uvedeného, v okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd konštatuje, že podanie, ktoré bolo sudcom spravodajcom odložené podľa § 23a zákona o ústavnom súde, nie je spôsobilé vyvolať účinky prerušenia plynutia zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu a jeho nedostatky nie je možné „odstrániť“ neskorším podaním v tej istej veci, ktoré je preto potrebné posudzovať ako nové podanie (m. m. III. ÚS 119/2015, I. ÚS 681/2016).

Sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 2 ObdoV 16/2015 z 29. novembra 2016 nadobudlo právoplatnosť 25. januára 2017, kedy zároveň podľa vyjadrenia sťažovateľa obsiahnutého v jeho sťažnosti, ako aj podľa zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti, bolo sťažovateľovi doručené.

Sťažovateľ svoju sťažnosť datovanú k 23. marcu 2017 a doručенú ústavnému súdu 18. apríla 2017 podal na poštovú prepravu 12. apríla 2017, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorá v jeho prípade uplynula v pondelok 27. marca 2017. Tento záver sa pritom (logicky) vzťahuje nielen na tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu z 29. novembra 2016, ale aj na tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutým uzneseniam najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu zo 6. novembra 2014 a z 18. mája 2015, ktoré boli vydané skôr ako rozhodnutie dovolacieho súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2017